

Hos 4:17,18; 7:1,11; 8:9,11; 9:11-13,16; 10:11; 11:3; 12:1,9,15; 13:1,12; Jes 17:3; 28:1; Jer 4:15; 31:6,18; 50:19; Hes 37:16; 48:5; Obadja vers 19; Sak 9:10.

80. I alla enskilda delar av ordet finns äktenskapet mellan Herren och kyrkan, och därav äktenskapet mellan det goda och det sanna

Hittills har man inte sett att det i alla enskilda delar av Ordet finns ett äktenskap mellan Herren och kyrkan, och därav ett äktenskap mellan det goda och det sanna. Vi skulle inte heller ha kunnat se det, eftersom Ordets andliga mening inte hade synliggjorts, och utan den skulle det inte gå att se detta äktenskap. Det finns nämligen två inre meningar som ligger dolda i Ordet bokstavsmening, den andliga och den himmelska. De saker som finns i Ordet handlar i den andliga meningen främst om sådana saker som har med kyrkan att göra, och i den himmelska meningen främst om det som har med Herren att göra, och vidare så har det som finns i den andliga meningen med det Gudomligt sanna att göra, och i den himmelska meningen med det Gudomligt goda. Det är detta som gör att det i Ordets bokstavsmening finns ett sådant äktenskap. Men detta visar sig bara för den som från den andliga och himmelska meningen i Ordet känner till vad orden och namnen förebildar. Det är nämligen så, att somliga ord och namn syftar på det goda och andra på det sanna, och en del omfattar bådadera. Det betyder att utan denna insikt är det inte möjligt att se detta äktenskap i Ordets alla enskilda delar. Det är orsaken till att denna hemlighet inte tidigare har blivit avslöjad.

81. Eftersom det i Ordets enskilda delar finns ett sådant äktenskap, så förekommer det i Ordet många gånger dubbla uttryck som tycks upprepa samma sak. Men det är trots

allt inga upprepningar, för det ena hänför sig till det goda och det andra till det sanna, och tillsammans skapar de båda en förbindelse mellan sig, som gör att de utgör en enhet. Det är också detta som ger Ordet sin gudomlighet och helighet, för i varje Gudomligt verk är det goda förbundet med det sanna och det sanna förbundet med det goda.

82. Jag säger att det i Ordets enskilda delar finns ett äktenskap mellan Herren och kyrkan och därför också ett äktenskap mellan det goda och sanna, för där det finns ett äktenskap mellan Herren och kyrkan, där finns det också ett äktenskap mellan det goda och sanna, ty det sistnämnda kommer av det förstnämnda. Det är nämligen så, att när sanningarna finns i kyrkan, eller i kyrkans människa, så flyter Herren in i sanningarna med det goda och ger liv åt sanningarna, eller vilket är samma sak, när kyrkan eller kyrkans människa genom sanningarna har kommit till en förståelse, så strömmar Herren genom kärlekens och människokärlekens goda in i hennes förståelse, och fyller människan med liv.

83. Alla människor har två förmågor som utgör hennes liv, och de kallas förstånd och vilja. Förståndet är mottaget för det sanna och därifrån vishet, och viljan är mottaget för det goda och därifrån kärlek. Dessa två ska utgöra en enhet för att människan ska kunna bli en kyrkans människa. Den enheten bildas när människan bygger upp förståndet med äkta sanningar – och det gör hon till synes såsom av sig själv – och när hennes vilja fylls av kärlekens goda, vilket görs av Herren. På så sätt får människan det sannas liv och det godas liv, det sannas liv i förståndet från viljan, och det godas liv i viljan med hjälp av förståndet. Det är detta som är äktenskapet mellan det sanna och det goda hos människan, och även äktenskapet mellan Herren och församlingen i

människan. Men vi kommer att höra mer om denna ömsesidiga förbindelse, som här kallas äktenskap, i verken Änglavisheten om den Gudomliga försynen, Änglavisheten om den Gudomliga kärleken och den Gudomliga visheten och i Läran om livet.

84. De som läser och är uppmärksamma på det kan se, att det finns dubbla uttryck som tycks upprepa samma sak, som i följande exempel: broder och medbroder, fattig och behövande, ödemark och öken, tomhet och ödslighet, fiende och ovän, synd och missgärning, vrede och hetsighet, folkslag och folk, fröjd och glädje, sorg och gråt, rättfärdighet och dom osv. Alla dessa ser ut som synonymer, fast de inte alls är det, för broder, fattig, ödemark, tomhet, fiende, synd, vrede, folkslag, fröjd, sorg och rättfärdighet används för det goda och i motsatt betydelse för det onda. Och medbroder, behövande, öken, ödslighet, ovän, missgärning, hetsighet, folk, glädje, gråt och dom används för det sanna och i motsatt betydelse för det falska. Ändå är det så för den som läser men inte känner till denna hemlighet, att fattig och behövande, ödemark och öken, tomhet och ödslighet, fiende och ovän är en och samma sak. Det är samma sak med synd och missgärning, vrede och hetsighet, folkslag och folk, fröjd och glädje, sorg och gråt, rättfärdighet och dom, och ändå är det inte en enhet, utan det är genom förbindelsen som de blir till en enhet.

I Ordet finns det många uttryck som är sammanbundna, till exempel eld och låga, guld och silver, koppar och järn, trä och sten, bröd och vatten, bröd och vin, purpur och linne och så vidare. Så är det därför att eld, guld, koppar, trä, bröd och purpur betecknar det goda, medan låga, silver, järn, sten, vatten, vin och linne betecknar det sanna. Det är på samma sätt, när det sägs att vi ska älska Gud av hela vårt hjärta och av hela vår själ,

liksom att Gud i människan ska skapa ett nytt hjärta och en ny ande, för hjärta sägs om kärlekens goda, själ om det sanna som kommer från detta goda. Dessutom finns det ord som – eftersom de tar del av både det goda och det sanna – används enskilt utan att kopplas till några andra ord. Men detta och mycket annat framträder inte inför några andra än änglar och inför dem som, då de är i den naturliga meningen av Ordet samtidigt är i den andliga meningen.

85. Att från Ordet visa att det finns sådana dubbla uttryck, som verkar vara upprepningar av samma sak, skulle vara ett för omfattande arbete, för det skulle fylla flera ark. Men för att ta bort varje tvivel ska jag nu nämna några ställen där dom och rättfärdighet sägs samtidigt, och sedan folkslag och folk, och slutligen där fröjd och glädje sägs samtidigt. Ställen med dom och rättfärdighet:

”Staden var full av dom, och rättfärdighet gick genom natten.”
Jes 1:21

”Sion skall återlösas genom dom, och du skall återställa henne i rättfärdighet.” Jes 1:27

”Må HERREN Sebaot vara upphöjd i domen, och den helige Gud helgad i rättfärdighet.” Jes 5:16

”Han skall sitta på Davids tron och över hans rike, för att stadfästa det i dom och rättfärdighet.” Jes 9:6

”Må Jehovah vara upphöjd, ty han bor i höjden och har fyllt Sion med dom och rättfärdighet.” Jes 33:5

”HERREN sade: Bevara domen och visa rättfärdighet, ty min frälsning är nära, så att min rättfärdighet skall uppenbaras.” Jes 56:1

”Som en nation som visar rättfärdighet och inte har övergivit sin Guds dom, må de be om rättvisans domar.” Jes 58:2

”Svär vid den levande Jehovah, i dom och i rättfärdighet.” Jer 4:2

”Må den som berömmar sig berömma sig i detta, att Jehovah utför dom och rättfärdighet på jorden.” Jer 9:24

”Gör dom och visa rättfärdighet. Ve dem som bygger sitt hus utan rättfärdighet och sina boningar utan dom. Gjorde inte din far dom och rättfärdighet, och det var bra för honom?”
Jer 22:3, 13, 15

”Jag ska resa upp en rättfärdig gren åt David, som ska regera som kung och göra dom och rättfärdighet i landet.” Jer 23:5; 33: 15

”Om en man har varit rättfärdig, som har gjort dom och rättfärdighet ...” Hes 18:5

”Om den ogudaktige ska återvända och gör dom och rättfärdighet, skall inget sägas emot honom; han som har gjort dom och rättfärdighet, han kommer att leva genom att leva.”
Hes 33: 14, 16, 19

”Jag kommer att trolova dig med Mig själv för evigt i rättfärdighet och i dom; och i barmhärtighet och medkänsla.” Hos 2:19

”Låt domen flöda som vatten och rättfärdigheten som en stark ström.”
Amos 5:24

”Ni har förvandlat domen till galla och rättfärdighetens frukt till malört.” Amos 6:12

”Må Jehovah föra min sak och fälla dom åt mig och föra mig upp till ljuset och låta mig se hans rättfärdighet.” Mika 7:9

”Jehovah, din rättfärdighet är som Guds berg, din dom som en stor avgrund.” Ps 36:7

”Jehovah skall låta din rättfärdighet gå fram som ljuset, din dom som middagskenet.” Ps 37:6

”Jehovah skall döma ditt folk i rättfärdighet, och dina fattiga med dom.” Ps 72:2

”Rättfärdighet och dom är stödet för din tron.” Ps 89:5

”När jag lär känna dina rättfärdiga domar. Sju gånger om dagen prisar jag dig för din rättfärdighets domar.” Ps 119: 7, 164

”Gad har gjort Jehovahs rättfärdighet och hans dom med Israel.” 5 Mos 33:21

”Sanningens Ande kommer att övertyga världen om rättfärdighet och dom.” Joh 16: 8, 10

Det finns fler exempel. Anledningen till att dom och rättfärdighet används så ofta är, att dom sägs om det sanna och rättfärdighet om det goda. Därför förstås också med att göra dom och rättfärdighet att handla utifrån det sanna och det goda. Att dom sägs om det sanna och rättfärdighet om det goda beror på att Herrens styre i det andliga riket kallas dom, och Herrens styre i

det himmelska riket kallas rättfärdighet. Det kan man läsa om i Himmel och helvete # 214, 215. Eftersom dom sägs om sanning, sägs därför på vissa ställen sanning och rättfärdighet, som i Jes 11:5; Ps 85:12; och på andra ställen.

86. Att det finns upprepningar i Ordet som om det vore samma sak på grund av äktenskapet mellan det goda och det sanna, kan vi se på ett tydligare sätt på de ställen där folkslag och folk nämns, som i de som följer här:

”Ve detta syndiga folkslag, ett folk tyngt av missgärning.” Jes 1:4

”De folk som vandrar i mörkret har sett ett stort ljus. Du har förökat folkslaget.” Jes 9: 1, 2

”Assur, min vredes stav! Jag skall sända honom mot ett hycklande folkslag, mot min vredes folk skall jag skicka honom.” Jes 10: 5, 6

”Det skall ske på den dagen att folkslagen skall söka Isais rot, som står som folkens baner.” Jes 11: 10

”Jehovah slår folken med ett slag som inte kan botas, och härskar med vrede över folkslagen.” Jes 14:6

”På den dagen skall tjänsten för HERREN Sebaot föras, folket skall skingras och plundras, och folkslaget skall utmärkas och nedtrampas.”
Jes 18:7

”Ett mäktigt folk ska ära dig, de starka folkslagens stad kommer att frukta dig.” Jes 25:3

”Jehovah skall ta upp slöjan över alla folk, och täcket över alla folkslag.” Jes 25:7

”Närma er, ni folkslag, och lyssna ni folk!” Jes 34:1

”Jag har kallat dig till att vara en välsignelse för folket, ett ljus för folkslagen.” Jes 42:6

”Må alla folkslagen församla sig, och må folken komma samman.”
Jes 43:9

”Se, jag skall lyfta min hand mot folkslagen och mitt baner mot folken.” Jes 49:22

”Se, jag gav honom som ett vittne för folken, en härskare och lagstiftare för folkslagen.” Jes 55: 4, 5

”Se ett folk som kommer från landet i norr, och ett stort folkslag från jordens alla sidor.” Jer 6:22,23

”Jag skall inte längre låta dig höra folkslagens förtal, och du skall inte mer behöva uthärda folkens förakt.” Hes 36:15

”Alla folk och folkslag kommer att dyrka honom.” Dan 7:14

”Låt inte folkslagen göra en nidvisa av dem, och låt dem inte säga bland folken: Var är deras Gud?” Joel 2:17

”Kvarlevan av mitt folk kommer att plundra dem, och återstoden av mitt folkslag ska ärva dem.” Sef 2:9

”Många folk och talrika folkslag kommer att söka Jehovah Sebaot i Jerusalem.” Sak 8:22

”Mina ögon har sett din frälsning, som du har förberett inför alla folk, ett ljus i uppenbarelsen för folkslagen.” Luk 2:30-32

”Du har friköpt oss med ditt blod från alla folk och folkslag.” Upp 5:9

”Du måste återigen profetera inför folken och folkslagen.” Upp 10:11

”Du skall sätta mig till ett huvud för folkslagen; ett folk som jag inte hade känt kommer att tjäna mig.” Ps 18:44

”Jehovah gör folkslagens råd ogiltiga, och omstörtar folkens tankar.”
Ps 33:10

”Du gör oss till ett ordspråk bland folkslagen, bland folken skakar man på huvudet.” Ps 44:15

”Jehovah kommer att lägga folket under oss och folkslagen under våra fötter. Gud regerade över folkslagen. De villiga bland folken församlades.” Ps 47:4, 9, 10

”Folket ska bekänna dig, folkslagen ska vara glada och glädja sig; ty du ska rätt döma folken, och du ska leda folkslagen på jorden.”
Ps 67:3-5

”Tänk på mig, Jehovah, efter ditt välbehag mot ditt folk, så att jag kan vara glad över glädjen hos dina folkslag.” Ps 106:4, 5

Dessutom finns det fler exempel. Anledningen till att folkslag nämns samtidigt med folk är, att folkslag står för dem som är i det goda, och i motsatt mening dem som är i det onda, och att folk syftar på dem som är i det sanna, och i motsatt mening dem som är i det falska. Därför kallas de som kommer från Herrens andliga rike för folk, och de som kommer från Herrens himmelska rike kallas för folkslag. Förklaringen är att i det andliga riket finns alla de som är i det sanna och därmed i visheten,

medan de som är i det goda och därmed i kärleken finns i det himmelska riket.

87. Det är samma sak på övriga ställen, som där det till exempel sägs fröjd samtidigt som det sägs glädje. Som på dessa ställen:

”Se, fröjd och glädje; att döda en oxe.” Jes 22:13

”Fröjd och glädje skall de få, sorg och suckan skall fly bort.” Jes 35:10; 51:11

”Glädje och fröjd har tagits bort från vår Guds hus.” Joel 1:16

”Fröjdens röst och glädjens röst kommer att avskaffas.” Jer 7:34; 25:10

”Fastan i tionde månaden skall för Juda hus bli till fröjd och glädje.”
Sak 8:19

”Gläd oss, så att vi får vara glada alla våra dagar.” Ps 90:14, 15

”Må ni glädja er i Jerusalem, fröjda er i henne.” Jes 66:10

”Fröjda dig och gläd dig, du Edoms dotter!” Klag 4:21.

”Himlarna ska glädja sig, och jorden ska fröjda sig.” Ps 96:11

”Tvärtom kommer de rättfärdiga att glädjas, och de kommer att fröjda sig i glädje.” Ps 68:4

”De skall låta mig höra fröjd och glädje.” Ps 51:10

”Fröjd och glädje skall finnas i Sion, bekännelse och sångens röst.” Jes 51:3

”Det skall bli glädje, och många skall fröjda sig över hans födelse.”

Luk 1:14

”Jag skall låta fröjdens och glädjens röst upphöra, liksom brudgummens röst och brudens röst.” Jer 7:34; 16:9; 25:10

”På denna plats kommer fortfarande att höras fröjdens och glädjens röst, och brudgummens röst och brudens röst.” Jer 33:10,11

Och flera andra.

[2] Att båda nämns, såväl fröjd som glädje, är för att fröjd hör ihop med det goda och glädje med det sanna. Eller uttryckt på ett annat sätt, så tillhör fröjd kärleken och glädje visheten, för det är hjärtats fröjd och andens glädje, eller viljans fröjd och förståndets glädje. Att det också finns ett äktenskap mellan Herren och kyrkan i dessa saker framgår när det sägs: Fröjdens röst och glädjens röst, brudgummens röst och brudens röst. Jer 7:34; 16:9; 25:10; 33:10,11, och Herren är brudgummen och kyrkan bruden. Att Herren är brudgummen framgår av Matt 9:15; Mark 2:19,20; Luk 5:34,35, och att kyrkan är bruden av Upp 21:2,9; 22:17. Därför säger Johannes döparen om Jesus: Brudgum är den som har bruden. Joh 3:29

88. I Ordets enskilda delar finns ett äktenskap mellan Herren och kyrkan, eller vilket är samma sak ett äktenskap mellan det Gudomligt goda och det Gudomligt sanna. Det är på grund av detta äktenskap som det på många ställen sägs Jehovah och Gud, eller Jehovah och Israels helige. Det ser då ut som om det vore två, fast det faktiskt är En. Med Jehovah menas nämligen Herren med hänsyn till det Gudomligt goda, och med Gud och Israels helige menas Herren med hänsyn till

det Gudomligt sanna. I Läran om Herren # 34, 38, 46 förklaras, att det på många ställen i Ordet sägs Jehovah och Gud, och också Jehovah och Israels helige, fast det ändå ska förstås som att det är En, nämligen Herren.

89. Eftersom det överallt och i varje detalj av Ordet finns ett äktenskap mellan Herren och kyrkan, kan vi se att det överallt och i varje detalj av Ordet handlar om Herren. Det började jag visa fram i Läran om Herren # 1-7. Kyrkan, som det också handlar om, är även den Herren, för Herren lär att kyrkans människor är i honom och han i dem. Se Joh 6:56; 14:20,21; 15:5,7.

90. Eftersom det här avsnittet handlar om det gudomliga och heliga i Ordet, så är det tillåtet för mig att till det som jag hittills har beskrivit lägga till något minnesvärt.

En gång skickade man till mig från himlen ett litet papper där hebreiska bokstäver var satta på pränt, men det var skrivet så som man gjorde hos dem i gamla tider, hos vilka de bokstäver, som hos oss idag till viss del är rätlinjiga, hos dem var inböjda med små horn vända uppåt. Och änglarna som då var hos mig talade om, att de av själva bokstäverna förstod hela meningar, och att de förstod dem framför allt av linjernas böjningar och bokstavens upphöjningar. De förklarade också vad de betydde både var för sig och tillsammans. De sade också att bokstaven H, som lades till Abrams och Sarais namn⁹, betecknade det oändliga och det eviga. De förklarade också inför mig innebörden av Ordet i Ps 32:2¹⁰, enbart med hjälp av bokstäverna och stavelserna, och att meningen av dem i korthet var, att Herren också är barmhärtig mot dem som handlar illa.

9. Abram blev Abraham och Sarai blev Sarah

10. Salig är den människa som Herren ej tillräknar synd och som i sin ande är utan svek

[2] De informerade mig om, att skriften i tredje himlen består av inböjda och på olika sätt krökta bokstäver, där varje detalj hade sin innebörd. De sade också, att vokalerna där var till för ljudet som motsvarar böjelserna, och att i den himlen kunde de inte uttala vokalerna I och E, utan i stället för dem Y och EU (Ö), och därtill att det var vokalerna A, O och U som de använde därför att det ger ett fullödigt ljud. De sade också att de inte uttalade några konsonanter på ett hårt utan på ett mjukt sätt, och att det är därför som vissa hebreiska bokstäver har en punkt inuti sig, som är ett tecken på att de ska uttalas mjukt. De sade också, att i den andliga himlen var en viss hårdhet i bokstäverna i bruk. Orsaken är att de som är där omfamnar sanningar, och det sanna tillåter det hårda tvärtemot det goda, som är det som änglarna i det himmelska riket eller den tredje himlen omfamnar. De sade också, att Ordet som de hade hos sig var skrivet med inböjda bokstäver och med små horn och spetsar som hade en betecknande funktion. Detta klargör vad dessa Herrens ord betyder:

”Inte ett jota, inte minsta horn i lagen skall förgå, förrän allt har skett.” Matt 5:18

Och

”Det är lättare för himmel och jord att förgå än att en enda prick av lagen faller bort.” Luk 16:17

91. Det går att bilda kätterska läror från ordets bokstavsmening, men det leder till skada att bekräfta dem
Jag har tidigare visat, att vi inte kan förstå Ordet utan en lära, och att läran är som en lampa som gör äkta sanningar synliga. Anledningen är att Ordet är skrivet uteslutande med

motsvarigheter. Det leder till att det på många ställen i Ordet finns skenbarheter av det sanna istället för nakna sanningar. Dessutom är mycket skrivet för att fånga det naturliga sinnelaget, ja, det sinnesorienterade hos människan, men ändå på ett sådant sätt att de som har ett enkelt sinnelag förstår på sitt enkla sätt, de förståndiga på sitt förståndiga sätt, och de visa på sitt visa sätt. Eftersom Ordet nu ser ut på det sättet, så kan de skenbara sanningarna, som är klädda och inte nakna sanningar, tolkas som nakna sanningar, och om de då bekräftas blir de till falska föreställningar. Men detta är något som framför allt görs av dem, som jämfört med andra, tror sig vara visa trots att de inte alls är visa, ty att vara vis är att inse om det är sant innan det bekräftas, och att inte bekräfta vadhelst man känner för. Det sistnämnda gör nämligen de som har en inneboende tendens att vilja bekräfta [det som de tror], och som är fast i högmodet över sin egen intelligens. På det förstnämnda sättet gör däremot de som älskar sanningar och berörs av dem därför att de är sanningar, och sedan låter dem komma till nytta i levernet. De som är sådana blir nämligen upplysta av Herren och ser sanningarna i ljuset av dem. De andra däremot blir upplysta av sig själva och ser falskheter i ljuset av dem.

92. Av de många kätterier som har funnits och fortfarande finns inom den kristna kyrkan kan vi se att skenbara sanningar, som är klädda sanningar, kan tolkas som nakna sanningar ur Ordet och bli falskheter efter att de har bekräftats. Kätterierna som sådana fördömer ingen människa, utan det som fördömer är ett ont leverne till följd av att det falska som finns i kätterierna har bekräftats genom Ordet och genom den naturliga människans resonemang. Det är nämligen så, att var och en föds in i sina föräldrars religion, blir införd i den från barndomen och behåller den sedan och kan på grund av sin upptagenhet med

världsliga sysslor inte hitta ut ur falskheterna i sin religion. Men att leva illa och att bekräfta falskheter till den grad att man förstör det äkta sanna, ja, det fördömer människan. Men den som å andra sidan håller fast vid sin religion och tror på Gud – och inom kristendomen tror på Herren och håller Ordet heligt och för religionens skull lever enligt de Tio budordens föreskrifter – den försvar sig inte till det som är falskt. Orsaken är, att när någon hör sanningarna och på sitt eget sätt uppfattar dem, kan man ta dem till sig och på så sätt ledas bort från falska tänkesätt. Men så är det inte med den som har bekräftat sin religions falskheter, för en falskhet som har blivit bekräftad stannar kvar och kan inte utrotas. Det beror på, att en falskhet som är bekräftad är som när någon har svurit vid något, särskilt om det hänger ihop med kärleken till det som är ens eget och med det som blir en följd av detta - skrytet över sin egen vishet.

93. Jag har talat med några i den andliga världen, som levde för flera hundra år sedan och som bekräftade sig i sin religions falska tänkesätt, och jag blev övertygad om, att de fortfarande ståndaktigt höll fast vid dem. Jag har också talat med några där som kom från samma religion och tänkte som de andra men som inte hade bekräftat det falska hos sig själva, och jag fick veta, att efter att de hade fått undervisning av änglarna, så förkastade de falskheterna och tog till sig sanningarna. De sistnämnda blev frälsta men inte de förstnämnda. Efter döden undervisas varje människa av änglarna, och de som tas emot i himlen är de som ser sanningarna, och från dessa också inser vad som är falskt. Det är nämligen tillåtet för var och en att efter döden andligen se sanningarna. De som inte har bekräftat sig i falskheter ser sanningarna, men de som har bekräftat dem vill inte se sanningarna, och om de ser dem, vänder de sig bort från dem och antingen skrattar åt dem eller gör dem till falskheter.

94. Men låt detta belysas med ett exempel. På många ställen i Ordet sägs det att Herren visar vrede, ilska och hämndbegär, och att han bestraffar, kastar ned i helvetet, frestar och många liknande saker. Den som med ett enkelt sinnelag tror detta, och utifrån detta fruktar Gud, och aktar sig för att synda emot honom, fördöms inte på grund av denna enkla tro. Men den som hos sig själv bekräftar dessa saker så långt att han tror att vrede, ilska och hämndbegär och liknande saker, som är från det onda, finns i Herren, och tror att han av vrede, ilska och hämndbegär straffar människan och kastar ned henne i helvetet, ja, en sådan människa blir fördömd. Orsaken till detta är, att han har förstört det äkta sanna, som är att Herren är själva kärleken, själva barmhärtigheten och själva godheten, och att eftersom han är allt detta kan han inte bli vred, flamma upp i ilska eller hämnas. Det är på grund av skenbarheterna som sådana saker tillskrivs Herren. Det förhåller sig på samma sätt med många andra saker.

95. I bokstavsmeningen finns flera skenbara sanningar i vilka det äkta sanna döljer sig, men det är inte skadligt att tänka och tala enligt de skenbara sanningarna, men däremot är det skadligt att bekräfta dem till den grad att man förstör det äkta sanna som ligger dolt i dem. Detta kan illustreras med ett exempel från naturen, som här läggs fram, eftersom naturen lär och övertygar klarare än det andliga.

[2] För ögats syn förefaller det som att solen varje dag rör sig runt jordklotet, och på ett liknande sätt en gång per år. Därför sägs det i Ordet att solen går upp och går ner. Det sägs också att den ger upphov till morgon, middag, kväll och natt, och dessutom årstiderna med vår, sommar, höst och vinter, och även dagar och år. Ändå är det så att solen står stilla, för den är ett eldhav

och jordklotet roterar varje dag [runt sin egen axel] och förs runt solen varje år. Om en människa med ett enkelt sinnelag och av okunnighet tror att solen kretsar runt jordklotet, så förstör hon inte den naturliga sanningen, som är att jorden varje dag roterar runt sin egen axel, och varje år förs runt ekliptikan. Men den som bekräftar solens skenbara rörelse och gång genom Ordet och resonerar på den naturliga människans sätt, försvagar sanningen och förstör den till och med.

[3] Att solen rör sig är en skenbar sanning, och att den inte rör sig är den äkta sanningen. Vem som helst kan tala enligt den skenbara sanningen, och talar också på det sättet. Men att efter bekräftelse tänka utifrån det skenbara det förslöar och förmörkar det förnuftiga tänkandet.

Det är på samma sätt som med stjärnorna på natthimlen. Den skenbara sanningen är att de också på ett liknande sätt som solen roterar [runt jordklotet], och därför sägs det också om stjärnorna att de går upp och går ned. Men det äkta sanna är att stjärnorna har fasta positioner och att himlen med alla sina stjärnor inte rör sig. Ändå kan alla tala utifrån skenbarheterna.

96. När man bekräftar det skenbart sanna i Ordet till den grad att det äkta sanna, som ligger dolt inuti det, förstörs, så leder det till fördömelse. Anledningen är att allt och varje del av Ordets bokstavsmening kommunicerar med himlen och gör så att den öppnar sig. Se vad jag har sagt ovan i # 62 -69. När därför någon använder den meningen för att bekräfta olika aspekter av kärleken till världen, som är motsatsen till kärleksarterna i himlen, så förfalskas Ordets inre mening. När därför Ordets yttre, som är dess bokstavsmening, och vars inre är förfalskat, meddelar sig med himlen, så stängs himlen, därför att änglarna

som är i Ordets inre mening stöter bort det. Detta innebär att ett falskt inre, eller förfalskad sanning, tar bort kommunikationen med himlen och stänger till den. Det är det som är orsaken till att bekräftandet av en kättersk falskhet leder till fördömelse.

96a. Ordet är som en trädgård som bör kallas ett himmelskt paradis, där det finns läckra och njutbara saker av alla de slag, där läckerheterna kommer från frukterna och det njutbara från blommorna. Och i trädgårdens mitt står livets träd och intill finns källorna med livets vatten, och runt omkring trädgården finns skogens träd. Den människa som från läran omfamnar gudomliga sanningar befinner sig mitt i trädgården, där livets träd står, och njuter verkligen av det läckra och njutbara där. Den människa däremot som inte från läran omfamnar gudomliga sanningar utan bara tittar på bokstavsmeningen är i utkanten och ser bara skogsområdena. Och den som omfamnar en falsk religion och i sig har bekräftat dess falska lärosatser befinner sig inte ens i skogen utan utanför den i ett sandartat landskap där det inte växer något gräs. Att deras tillstånd efter döden också ser ut på det sättet kommer att fastläggas på sitt rätta ställe.

97 **M**an bör också känna till att Ordets bokstavsmening är en vakt för de äkta sanningarna som ligger dolda inuti. Vaktandet består i att bokstavsmeningen kan vändas än hit och än dit, och förklaras så som den uppfattas [av var och en] men utan att den inre meningen vare sig skadas eller kränks. Ty det skadar inte att Ordets bokstavsmening förstås annorlunda av en person än en annan, men det skadar om de gudomliga sanningarna som ligger dolda inuti förvrängs, för genom detta utsätts Ordet för kränkning. För att det inte ska hända, vaktar bokstavsmeningen, och den står på vakt hos dem som bär på falska tänkesätt från sin religion men som inte bekräftar dessa

falskheter, för de utsätter inte [de gudomliga sanningarna som ligger dolda inuti] för någon kränkning.

[2] Denna vakt betecknas av keruberna och beskrivs också av dem i Ordet. Det är den som betecknas med keruberna som, efter att Adam och hans hustru hade kastats ut ur Edens lustgård, hade satts vid paradiset's ingång. Det kan vi läsa om här:

”När Herren Gud hade drivit ut människan, såg han till att keruberna vistades öster om Edens lustgård, och lågan från svärdet som vände sig åt ena och andra hållet, för att bevaka vägen till livets träd.” 1 Mos 3:23, 24

Keruberna betecknar vakten, vägen till livets träd betecknar närmandet till Herren, vilket för människans del sker via Ordet. Lågan från svärdet som vände sig åt ena och andra hållet betecknar det Gudomligt sanna i det yttersta, som är Ordet i bokstavsmeningen, som därför kan vändas åt olika håll.

[3] Det är på samma sätt som vi ska förstå keruberna av guld som står över de två ändarna på nådastolen, som vilade över arken i tabernaklet, 2 Mos 25:18- 21. Eftersom det var detta som betecknades av keruberna, så var det därför som Herren talade mitt emellan dem med Moses, 2 Mos 25:22; 37:9; 4 Mos 7:89.

I # 37 -49 ovan har jag visat att Herren inte talar till människan annat än i fullhet, och att Ordet i bokstavsmeningen är det Gudomligt sanna i sin fullhet. Därför talade Herren med Moses mitt emellan keruberna. Det är inte heller något annat som avses med keruberna på omhängena i tabernaklet och på förlåten där, 2 Mos 26:1, 31. Ty omhängena och förlåten i tabernaklet förebildar himlens och kyrkans yttersta delar, och så även det yttersta av

Ordet. Se # 46 ovan. Det är inte heller något annat som avses med keruberna i det inre av templet i Jerusalem, 1 Kon 6:23-28. Samma sak gäller de skulpterade keruberna på templets väggar och över templets dörrar, 1 Kon 6:29,32,35. Och likaså keruberna i det nya templet, Hes 41:18-20. Se vidare här ovan i # 47.

[4] Eftersom keruberna betecknar uppgiften att vakta på att vi inte direkt närmar oss Herren, himlen och det Gudomligt sanna – som finns inuti Ordet – utan indirekt via det yttre, så sägs det om kungen i Tyrus:

”Du förseglare av rätt mått, full av vishet och fullkomlig i skönhet. Du var i Edens lustgård. Varje dyrbar sten var ditt täckelse, du kerub, utbredande ett hölje. Jag har förgjort dig, o, höljande kerub, mitt i stenar av eld.” Hes 28:12-14,16

Tyrus betecknar kyrkan med avseende på kunskaper om det sanna och det goda, och därför betecknar dess kung Ordet där dessa kunskaper finns och varifrån de hämtas. Att Ordet i sitt yttersta, som är bokstavsmeningen, här betecknas av honom och att vakten betecknas av keruben, framgår tydligt, för det sägs: *Du förseglare av rätt mått. Varje dyrbar sten var ditt täckelse, samt, du kerub, utbredande ett hölje, samt också, o, höljande kerub.* Att ädelstenar, som också nämns där, betyder sanningarna i Ordets bokstavsmening kan man se ovan i # 45.

Eftersom keruber betecknar det yttersta av den Gudomliga sanningen – och också vakt – så sägs det hos David:

”Jehovah böjde ner himlen och steg ner och red på keruben.”
Ps 18:10-11

”Israels herde som sitter på keruben, träd fram i din glans!”

Ps 80:2

”Jehovah sitter på keruberna.” Ps 99:1

Rida på keruber, sitta över dem och sitta på dem betyder på och över Ordets yttersta mening.

[5] Det Gudomligt sanna i Ordet och dess beskaffenhet karakteriseras i Hesekiel, kap 1, 9 och 10, av keruberna. Och eftersom ingen kan veta vad varje detalj av beskrivningen av dem betecknar, utom för den som den andliga meningen har öppnats, så har det avslöjats för mig vad som på det hela taget betecknas med alla detaljer som nämns beträffande keruberna i första kapitlet av Hesekiel, nämligen följande:

Ordets yttre gudomliga sfär beskrivs, vers 4; den förebildas som en människa, vers 5; den är förbunden med det andliga och det himmelska, vers 6; hur Ordets naturliga är beskaffat, vers 7; Ordets andliga och himmelska förbundet med dess naturliga och hur det är beskaffat, vers 8, 9; den Gudomliga kärleken till det himmelskt, andligt och naturligt goda och sanna, överallt, både åtskilt och tillsammans, vers 10, 11; att de avser enhet, vers 12; Ordets sfär från Herrens Gudomligt goda och Gudomligt sanna som gör att Ordet har liv, vers 13, 14; det godas och sannas lära i Ordet och från Ordet, vers 15 - 21; Herrens Gudomliga över Ordet och i det, vers 22, 23; och från det, vers 24, 25; att Herren finns ovanför himlarna, vers 26; och att den Gudomliga kärleken och den Gudomliga visheten hör till Herren själv, vers 27, 28. Denna sammanfattning har också jämförts med Ordet i himlen, och den överensstämmer med det.